

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **nezl. R. N.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupený matkou K. Z.
oba bytem K., P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019 č. j. OAM-954/ZA-P07-VL16-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-954/ZA-P07-VL16-2018 ze dne 27. 2. 2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že se

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Žalobce v žalobě obecně namítal, že byl zkrácen na svých právech účastníka řízení, žalobní body vymezil odkazem na zákonná ustanovení. Namítal porušení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 12, 14, 14a a 23c zákona o azylu a čl. 37 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zejména nesouhlasil se závěrem, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma, dle § 12 až § 14b zákona o azylu, měl za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného stavu věci, pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se žalovaný odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalovaný zejména neshromáždil dostatek přesných a aktuálních informací z různých zdrojů, v důsledku čehož nezjistil správně skutkový stav věci, a zatížil tedy své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný vychází pouze z Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018, žádné jiné zprávy o zemi původu jako podklad pro vydání rozhodnutí neuvedl. Jednal tedy v přímém rozporu s ust. § 23c písm. c) zákona o azylu, který požaduje, aby byly shromážděny informace z různých zdrojů. Žalovaný v přímém rozporu s tímto ustanovením užil pouze jeden zdroj. Toto pochybení žalovaného je o to závažnější, že informace, kterou jako jedinou při rozhodování využil, byla vytvořena samotným žalovaným a nikoli nezávislým třetím subjektem. Žalovaný tedy zpochybňuje tvrzení zákonné zástupkyně žalobce a v rozporu s ust. § 23c zákona o azylu se opírá výhradně o analýzu, kterou si sám zpracoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný sám je jednou ze stran sporu, nelze takovéto informace poskytnout větší důkazní váhu než výpovědi zákonné zástupkyně žalobce, v opačném případě by byla porušena zásada rovnosti zbraní. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 202/03 ze dne 13. 11. 2003 a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (Dombo Beheer B. V. proti Nizozemí, 1993, Ankerl proti Švýcarsku, 1996, Komanický proti Slovensku, 2002). Žalovaný porušil i čl. 37 Listiny základních práv a svobod a z něj vyplývající právo na spravedlivý proces. Jestliže tedy žalovaný jako správní orgán zpochybňuje výpověď matky žalobce pouze na základě důkazu, který si sám vytvořil, a tomuto důkazu přisoudí větší sílu než výpovědi matky žalobce, pak jednoznačně porušil mimo výše uvedených ustanovení zákona i právo na spravedlivý proces. Stejně tak by bylo toto právo porušeno v řízení před soudem, pokud by soud potvrdil takto nedostatečně podložené rozhodnutí žalovaného. Výpověď žadatele by dle ustálené judikatury správních soudů měla mít naopak vyšší váhu, než tvrzení uváděná žalovaným, ať už byla uvedena pouze v odůvodnění rozhodnutí nebo v jím vypracovaném materiálu, o který se rozhodnutí opírá. Zde žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 103/2007, sp. zn. 6 Azs 50/2003, sp. zn. 2 Azs 71/2006 ze dne 26. 03. 2008 a sp. zn. 7 Azs 8/2012-61 ze dne 29. 2. 2012 a zásady *benefit of doubt* a *in dubio pro reo*. Žalobce též zdůraznil, že podle judikatury pochází-li žadatel ze země s nízkým standardem dodržování lidských práv, je třeba považovat jeho výpověď primárně za věrohodnou a obavy za opodstatněné. Požadavky na pečlivé a citlivé posouzení akcentuje i Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 4 Az 68/2017.
3. Žalovaný se dále nesprávně zabýval toliko a pouze formální možností vnitřního přesídlení, nikoli možností faktickou, přičemž možnost vnitřního přesídlení vůbec nezkoumal v

souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu ve vztahu k individuálnímu případu žalobce. K možnosti vnitřního přesídlení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 32 Az 8/2016 - 45 ze dne 27. 9. 2017, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 26/2017 - 50 ze dne 11. 6. 2018 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. Azs 99/2007-93 ze dne 24. 1. 2008, též poukázal na další zdroje, které se možností vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny zabývají (akademická studie „Migration and the Ukraine Crisis: A Two-Country Perspective“ publikovaná E-International Relations, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci „National Monitoring System Report On The Situation Of Internally Displaced Persons June 2018“, zpráva z roku 2016 Norské rady pro uprchlíky „VOICES FROM THE EAST: Challenges in Registration, Documentation, Property and Housing Rights of People Affected by Conflict in Eastern Ukraine“). Žalovaný měl zkoumat, zda je jiná část země pro žadatele dostupná, zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Pouhými lakonickými tvrzeními o přijetí některých opatření nelze dostatečně odůvodnit podstatnou změnu ukrajinských poměrů ve vztahu k možnosti žalobce vnitřního přesídlení. To platí tím spíše v situaci, kdy jsou záruky toliko deklarované, avšak praktické provedení neodpovídá jejich teoretickému zakotvení. Závěr žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení odůvodněný toliko jeho formální možností bez toho, aby se žalovaný jakkoli zabýval faktickou možností vnitřního přesídlení na základě řádného zjištění skutkového stavu a posouzení kritérií vyjmenovaných výše je tedy jasně nepřezkoumatelný a s ohledem na výše citované zdroje i věcně nesprávný, tudíž pro porušení ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, §12 a § 14a zákona o azylu i nezákonný.

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, žádost žalobce byla řádně posouzena z hlediska všem forem ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z ozbrojeného konfliktu v sousední Doněcké oblasti a legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný provedl dokazování v dostatečné rozsahu, rozhodnutí srozumitelně odůvodnil. Zdůraznil důležitost povinnosti tvrzení v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu. Žalovaný umožnil žalobci splnění této povinnosti prostřednictvím zákonné zástupkyně. Žalovaný též zdůraznil, že dne 23. 3. 2019 nabyla účinnosti vyhláška č. 68/2019 Sb., kterou na seznam bezpečných zemí byla doplněna i Ukrajina (s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů). Též z judikatury vyplývá, že konflikt na Ukrajině, izolovaný ve dvou jihozápadních oblastech země, nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v případě návratu do země byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 15/2015 - 28 ze dne 31. 3. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69 ze dne 30. 4. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31 ze dne 17. 6. 2015, č. j. 9 Azs 287/2015 - 20 ze dne 11. 2. 2016 a č. j. 7 Azs 105/2016 - 36 ze dne 13. 9. 2016), proto stěžovatel musí prokázat dostatečnou míru individualizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 ze dne 13. 3. 2009). Posledním místem bydliště rodičů žalobce bylo Záporoží, kde jeho rodiče v minulosti žádné problémy neměli.
5. Ze správního spisu byly zjištěny tyto podstatné okolnosti: Žalobce se narodil dne v P. v M., jeho matka K. Z. dne 8. 11. 2018 požádala o mezinárodní ochranu žalobce. V poskytnutí údajů k žádosti uvedla, že bydleli v sousedství Doněcka, kde je válka, na Ukrajině je válečný stav a bojí se odvodu přítele do armády. V protokolu o pohovoru

k žádosti dne 17. 12. 2018 uvedla, že bydleli na adrese Z., ulice I. v bytě dědečka, v bytě by mohli bydlet i nadále po návratu na Ukrajinu. Vedle Z. probíhají antiteroristické operace, to má špatný dopad na situaci v oblasti. K bezpečnostní situaci v Z. oblasti neměla žalobkyně informace, prý odvádějí muže do armády. Matka žalobce se obává, že by i v Z. mohla vypuknout válka kvůli blízkosti Doněcku a Mariupolu. Dále uvedla, že by otce dítěte mohli odvést do armády. Zdravotní stav matky, otce i nezletilého žalobce je dobrý. Informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný čerpal z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 a Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018. Žalobce byl (prostřednictvím matky) seznámen s podklady pro rozhodnutí, nijak se k nim nevyjádřil a nenavrhoval jejich doplnění. Žalovaný následně rozhodnutím č. j. OAM-954/ZA-P07-VL16-2018 ze dne 27. 2. 2019 neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť po zhodnocení důvodů tvrzených žalobcem a provedeném dokazování neshledal pro udělení mezinárodní ochrany podmínky.

6. V odůvodnění žalovaný uvedl, že zákonná zástupkyně žadatele o mezinárodní ochranu neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že její nezletilý syn vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nezletilý žadatel se narodil na území České republiky a vzhledem k jeho nízkému věku je objektivně nemožné, aby v zemi své státní příslušnosti jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody. Jakékoliv politické aktivity či problémy s ukrajinskými státními orgány a bezpečnostními složkami nenalezl přitom správní orgán ani v případě posuzování žádosti zákonné zástupkyně nezletilého v jejím samostatném správním řízení vedeném pod č. j. OAM-420/ZA-ZA11-2018 a neshledává zde tedy ani žádné odvozené azylově relevantní politické pronásledování nezletilého. Správní orgán dále neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Zákonná zástupkyně požádala o mezinárodní ochranu výhradně z důvodu legalizace pobytu synovi a v jejím důsledku i jí a otci nezletilého, dále pak z obavy z celkově zhoršené situace spojené s probíhajícím ozbrojeným konfliktem v Doněcké oblasti. Ohledně otce žadatele (M. N.) a možného narukování do armády, správní orgán uvedl, že problémy otce nezletilého žadatele se správní orgán zabýval v samostatném správním řízení o jeho vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 5. 2018. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině správní orgán konstatoval, že současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1987), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. Správní orgán si je vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině, dle Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) panuje pro civilní obyvatelstvo na územích ovládaných nevládními subjekty a podél kontaktní linie špatná bezpečnostní situace, tamní obyvatelé jsou omezováni na svých lidských právech a existují problémy s

dostupností základních služeb, pitné vody a léků, avšak z uvedeného je patrné, že nepříznivá situace postihuje především osoby žijící v oblastech konfliktu. S odkazem na výše citovanou Informaci OAMP ze dne 14. 9. 2018 se bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2015 relativně uklidnila a nadále zůstává klidná. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo ani v roce 2017, ani v roce 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí, kromě oblasti Luhanské a Doněcké. Nicméně žalobce pochází z města Z. v Z. oblasti Ukrajiny, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. S odkazem na výše citované informační zdroje není dle správního orgánu žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se žalobce vůbec netýká. Žalobcova zákonná zástupkyně přitom má možnost v případě svých obav z bezpečnostní situace panující v sousední Doněcké oblasti přesídlit se do některé z mnoha bezpečných oblastí nacházejících se třeba v západní části země. Pokud jde o válečný stav, který byl vyhlášen Výnosem prezidenta Ukrajiny dne 26. 11. 2018, a jež v současné době pozbyl planost, žalovaný uvedl, že se jednalo o dočasné administrativní opatření, které se netýkalo obyčejných lidí, život v dotčených oblastech probíhal bez vážnějších problémů, byly zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů, a proto má za to, že se dotyčného nezletilého účastníka správního řízení v současnosti již vůbec netýká.

7. Žalovaný tak uzavřel, že hlavním důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilého žadatele je jeho narození v České republice a snaha o legalizaci jeho pobytu, neboť na území České republiky pobývají jeho rodiče, a to v postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany bez pobytového oprávnění a cizince s vízově dočasně upraveným pobytem. Správní orgán konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou jednoznačně vymezeny. Narození dítěte v České republice a zajištění mu legálního pobytu není těmito taxativně stanoveným důvodům podřazeno. Zde žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004. Azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v České republice. Pro tyto účely mají cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, které mají k dispozici. Správní orgán uzavřel, že nezletilý žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Správní orgán dále neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
9. Správní orgán posuzoval také otázku, zda žadateli v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Za tímto účelem si správní orgán obstaral aktuální informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině. Správní orgán posoudil následně individuální situaci nezletilého žadatele a konstatoval, že na základě výše citovaných informací nijak nerozporuje existenci probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východní Ukrajině, zároveň však poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 ze dne 13. 3. 2009, podle kterého je při posuzování hrozby vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nutné aplikovat třístupňový test, který

lze přeformulovat do tří následujících otázek, zda se nachází země původu nezletilého žadatele v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zda je nezletilý žadatel o mezinárodní ochranu civilista a zda-li hrozí nezletilému žadateli o mezinárodní ochranu vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí, přičemž pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být odpověď na všechny tři otázky kladná. Při aplikaci tohoto testu správní orgán dospěl k závěru, že ačkoliv na první dvě otázky testu zní odpověď ano, tak nezletilému žadateli zároveň v případě návratu do vlasti nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Situaci na Ukrajině totiž nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, ve kterém je z povahy věci - tj. z důvodu pouhé přítomnosti na daném území - vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista. Správní orgán poukazuje na to, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze části dvou oblastí z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Zákonná zástupkyně nezletilého žadatele žila se svou rodinou ve městě Z. v Z. oblasti. Tato oblast není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena, a byť je konfliktem na východě země určitým způsobem ovlivněno celé území Ukrajiny, tak státní orgány země přijímají opatření s cílem zajistit ukrajinským občanům bezpečnost. Žadatel může využít možnosti pobývat v některé z mnoha bezpečných oblastí nacházejících se třeba v západní části země. Na základě výše uvedených informačních zdrojů tak správní orgán shrnul, že v zemi původu nezletilého žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k němu pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. o) zákona o azylu.

10. Matce žalobce rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-420/ZA-ZA11-VL16-2018 ze dne 18. 9. 2018, které nabylo právní mocí dne 5. 10. 2018, nebyla udělena mezinárodní ochrana. Podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozhodnutím č. j. 1 Az 57/2018-30 ze dne 14. 5. 2020.
11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého

bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

15. Podle § 23c zákona o azylu podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.
16. Podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod všichni účastníci jsou si v řízení rovni.
17. Žalobce nejprve obecně namítal porušení ustanovení zákona o azylu, správního řádu i Listiny základních práv a svobod, které pak dále rozvedl. Nejprve namítal porušení práva na spravedlivý proces, porušení zásady rovnosti zbraní a porušení § 23c zákona o azylu, když žalovaný vycházel pouze z jím vyhotoveného podkladu Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, v důsledku čehož též došel k nesprávnému závěru o neexistenci nebezpečí v zemi původu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Lze žalobci přisvědčit, že obecně je judikaturou akcentován požadavek v tom směru, aby informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany byly v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální, ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Kromě rozhodnutí zmiňovaných v žalobě lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 105/2008 - 81 ze dne 4. 2. 2009.
18. Shromážděné podklady správním orgánem je nutno posuzovat vždy v každém případě zvlášť, vzhledem k okolnostem případu a tvrzením žalobce. Vodítkem v tomto směru je, zda použité zprávy o zemi původu jsou aktuální a přiléhavé a závěry z nich jsou srozumitelné, logické a zda se dostatečně vypořádávají s tvrzeními žadatele o azyl. V projednávaném případě obavy žalobce (zprostředkované jeho matkou) pramenily z konfliktu v Doněcku. Tvrzení matky bylo v tomto směru velice obecné, konkrétní znalosti o situaci v Záporoží neměla žádné, neuvedla, proč právě v případě žalobce by měl existovat odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů či důvodná obava z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. K takto neurčitým a nekonkrétním tvrzením jsou podklady shromážděné žalovaným zcela dostatečné. Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 k bezpečnostní situaci v zemi uvádí, že se od roku 2015 relativně uklidnila a nadále zůstává klidná, bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku (zde lokální boje, porušování lidských práv, nedošlo ke stažení těžkých zbraní z linie). Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2017, 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších Ukrajinských oblastí, s výjimkou Luhanské a Doněcké oblasti. Intenzita bojů se od roku 2015 výrazně snížila, i nadále však existují střety mezi separatisty a jednotkami ukrajinské armády, většinou se boje koncentrovaly do klíčových měst, např. bezprostřední okolí města Doněck a Mariupol. K bezpečnostním incidentům docházelo pouze přibližně do 7 km od linie dotyku. K Z. oblasti Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády, napětí a aktivita proruských sympatizantů se objevily na jaře

2014, nicméně podle dostupných informací od té doby nedocházelo k žádným dalším bezpečnostním incidentům. Pro úplnost soud dodává, že město Z. je od města Doněck i města Mariupol vzdáleno více než 200 km. Lze odkázat též na judikaturu uvedenou žalovaným k bezpečnostní situaci na Ukrajině, např. na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014 - 17 ze dne 15. 1. 2015, podle kterého *„[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* V Z. žádné ozbrojené konflikty neprobíhají, žádné další skutečnosti týkající se ozbrojeného konfliktu, v důsledku nichž by hrozila žalobci vážná újma, tvrzeny nejsou, ani soudu nejsou známy žádné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady non-refoulement. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě návratu žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

19. Žalobce namítal nedostatečný zdroj informací, když žalovaný vycházel (podle tvrzení žalobce) pouze z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018. Je však zřejmé, že tato Informace shromažďuje zprávy a poznatky od velkého množství subjektů, jen v otázce pro toto řízení klíčové (problematiky bezpečnostní situace v zemi) to je např. ČTK, Crisis Group, Ministerstvo zahraničních věcí USA, Amnesty International, Human Rights Watch, BBC, ECHO, Internal Displacement Monitoring Center, OCHA (Úřad pro koordinaci humanitárních záležitostí), OHCHR (Úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva), OPFRA (Úřad pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti), ICC (Mezinárodní trestní soud), a to včetně přesných citací. Ministerstvo vnitra, oddělení zahraničních a evropských záležitostí, toliko tyto různé zprávy zkompletovalo do jednoho dokumentu. Tím, že u každého poznatku o zemi je uveden odkaz na relevantní zdroj, je zajištěna transparentnost zprávy, a zejména také ověřitelnost. To má soud za klíčové zejména ve vztahu k námitce porušení práva na spravedlivý proces a rovnosti zbraní. Ministerstvo jako správní orgán zkompletovalo informace z velkého množství zdrojů do jedné zprávy, avšak jednotlivé informace uvedené ve správě mají jasný dohledatelný původ a pocházejí z velkého množství zdrojů (kromě výše zmiňovaných zdrojů k bezpečnostní situaci dále též např. European Union, Freedom House, OSCE, Kiev Post, Carnegie Endowment for International Peace, Reporters Sans Frontiers, Radio Liberty, UNHCR, Economist...). Dále žalovaný jako zdroj uvádí i Informaci MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, kterou si žalovaný vyžádal od Ministerstva zahraničních věcí, odboru lidských práv a transformační politiky, a to k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce byl se všemi podklady seznámen, mohl se k nim vyjádřit, případně s nimi nesouhlasit, navrhnout zprávy z odlišných zdrojů (případně jiné zprávy ze zdrojů citovaných). Toto však neučinil. Rovnost práv účastníků tak byla zachována, právo na spravedlivý proces porušeno nebylo, a tato námitka tak není důvodná.
20. K námitce, že žalovaný nesprávně uzavřel, že žalobci nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, soud uvádí, že ani z žaloby, ani z žádosti není zřejmé, v čem mělo pronásledování z azylově relevantních důvodů spočívat. Tvrzení matky žalobce o obavách z možného odvodu otce žalobce v této souvislosti nijak relevantní nejsou, nadto obecně branná povinnost bez dalšího pronásledováním není.

21. Na projednávaný případ nedopadá ani žalobcem citovaná judikatura ohledně zásad *benefit of doubt* a *in dubio pro reo*, když zde žádná relevantní tvrzení, kterým by správní orgán po provedeném dokazování neuvěřil, nejsou. Matka žalobce toliko uvedla, že bydleli v sousedství Doněcka, kde je válka, na Ukrajině je válečný stav a bojí se odvodu přítele do armády. Vedle Z. probíhají antiteroristické operace, to má špatný dopad na situaci v oblasti. K bezpečnostní situaci v Z. oblasti neměla žalobkyně informace, prý odvádějí muže do armády. Matka žalobce neměla žádné konkrétní tvrzení, proč by žalobce byl v Z. jakkoli ohrožen, ani netvrdila, že v Z. nějaké konkrétní problémy jsou, své obavy odvozovala ze sousedství s Doněckem. Problematickou situaci v Doněcku nesporně ani správní orgán, též je situace v Doněcku podrobně popsána v Informaci OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, naopak z této zprávy vyplývá, že v Z. je situace klidná (a to již od jara 2014).
22. K námitce nedostatečného zkoumání možnosti vnitřního přesídlení soud konstatuje, že možnost vnitřního přesídlení byla žalovaným zmíněna zcela okrajově a v žádném případě nešlo o nosnou argumentaci odůvodnění rozhodnutí. Závěr žalovaného byl takový, že žadatel nemůže mít strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, ani důvodné obavy z nebezpečí vážné újmy, neboť Z. je dlouhodobě stabilní oblastí zcela pod kontrolou ukrajinské vlády. Vzhledem k tomu, že matka žalobce zmiňovala konflikt v Doněcké oblasti a své obecné obavy z toho pramenící, žalovaný nad rámec uvedeného doplnil, že je zde dána i možnost vnitřního přesídlení. Žalobcem uváděná judikatura se vztahuje na jiné případy, kdy žadatel o mezinárodní ochranu pochází z oblasti, kde z různých důvodů nebezpečí vážné újmy hrozí (v citovaném případě sp. zn. 32 Az 8/2016 projednávaném Krajským soudem v Brně žadatel pocházel přímo z Mariupolu). Z tohoto důvodu soud neprovedl důkazy navržené žalobcem k problematice vnitřního přesídlení: akademická studie „Migration and the Ukraine Crisis: A Two-Country Perspective“ publikované E-International Relations, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci „National Monitoring System Report On The Situation Of Internally Displaced Persons June 2018“, zpráva z roku 2016 Norské rady pro uprchlíky „VOICES FROM THE EAST: Challenges in Registration, Documentation, Property and Housing Rights of People Affected by Conflict in Eastern Ukraine“.
23. Nad rámec žalobních námitek soud přezkoumal postup žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 4.) uváděl zdroj, který se ve spisu nenacházel, a to Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR). Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podle této Informace panuje pro civilní obyvatelstvo na územích ovládaných nevládními subjekty a podél kontaktní linie špatná bezpečnostní situace, tamní obyvatelé jsou omezováni na svých lidských právech a existují problémy s dostupností základních služeb, pitné vody a léků, avšak z uvedeného je patrné, že nepříznivá situace postihuje především osoby žijící v oblastech konfliktu. Vzhledem k tomu, že podle číslování správního spisu žádná jeho část nechybí a správní orgán dále v rozhodnutí tuto Informaci jako podklad rozhodnutí neuvádí, Informace není zmíněna ani v protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, je soud názoru, že tato Informace součástí spisu nebyla. Zprávy UNHCR sice byly částečně podklady pro zpracování Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, avšak v jiných souvislostech, než jak citoval správní orgán výše. Vzhledem k tomu, že by tato vada v postupu správního orgánu mohla mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se soud touto vadou ex offio, byť to žalobce nenamítal. Absencí podkladů ve správním spise se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Azs 286/2019 - 61

ze dne 13. 5. 2020. Zde soud uvedl: Nejvyšší správní soud již ve své rozhodovací praxi řešil obdobnou situaci, kdy ve správním spisu rovněž absentovaly podklady pro rozhodnutí o žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany, např. v rozsudcích ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 28/2020 - 95, ze dne 28. 1. 2015, č. j. 4 Azs 239/2014 - 27, či ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124. Vycházel přitom z důležitosti skutkových podkladů k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že „[p]rokázání, že je žadatel o udělení azylu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, stejně tak prokázání dalších důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu předpokládá shromáždění dostatečných skutkových podkladů správním orgánem, z nichž by bylo možno tvrzení žalobce z hlediska jeho důvodnosti posoudit. [...] Azylové řízení má být ze své povahy směřováno k hledání materiální pravdy v maximální spravedlivě možné míře. Zásada materiální pravdy představuje jednu ze základních zásad správního řízení. Účelem této zásady je, aby správní řízení posilovalo důvěru účastníků řízení ve správnost rozhodování. Podle této zásady lze po správních orgánech oprávněně požadovat, aby jejich rozhodnutí byla zákonná, správná a především aby vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Spolehlivě zjištěný skutkový stav je podmínkou perfektnosti vydaných rozhodnutí. [...] V řízení o udělení azylu má zásada materiální pravdy svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele“. Stanovené povinnosti vyplývají přímo z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve spojení s § 9 zákona o azylu a jejich naplnění je důležitým kritériem při posuzování zákonnosti rozhodnutí. V odkazovaných rozsudcích soud dospěl k závěru, že pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spise, jedná se o vadu, pro kterou měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „ačkoliv se jedná pouze o jeden dílčí podklad a z něj vyplývající informace, pro posouzení věci samé se jedná o podstatné skutečnosti, neboť jednou z posuzovaných otázek v této věci byla mimo jiné právě zásadní změna politické situace v Etiopii po zrušení výjimečného stavu dne 5. 6. 2018, a její dopad do práv stěžovatele, který již byl v zemi původu v minulosti pronásledován a mučen, jak shledal městský soud. Z tohoto důvodu bylo vyhodnocení aktuální situace v zemi původu stěžovatele v projednávané věci obzvláště podstatné.“ Obdobně v usnesení č. j. 7 Azs 79/2009 – 84 ze dne 8. 3. 2011: „Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).“

24. Obecně lze říci, že správní orgán je povinen shromáždit dostatečné podklady pro rozhodnutí. Veškeré podklady, o něž správní orgán svoje rozhodnutí opírá, musí být trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu, mj. i z toho důvodu, aby správní soud, který správní rozhodnutí přezkoumává, měl postaveno najisto, z jakých podkladů správní orgán vycházel, a které v rámci správního řízení hodnotil. Soud tak zkoumal, zda v projednávaném případě nastala situace, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Skutková podstata, z níž správní orgán vyšel při posuzování věci, nemá oporu v obsahu

správního spisu tehdy, jestliže v něm nejsou založeny podklady rozhodnutí (důkazní prostředky), na nichž správní orgán svá skutková zjištění vystavěl (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 55/2003 - 51 ze dne 22. 1. 2004, dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 54/2006 - 71 ze dne 8. 8. 2007). V usnesení č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 ze dne 8. 3. 2011 Nejvyšší správní soud obecně ve vztahu ke všem vadám řízení dovedl, že soud je oprávněn (a současně povinen) přihlídnout k nim z úřední povinnosti pouze tehdy, pakliže brání soudnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. A contrario tedy není soud oprávněn přihlídnout k vadě řízení, která není žalobcem namítána, pokud nebrání soudu přezkoumat rozhodnutí v rozsahu všech uplatněných žalobních bodů. Ačkoliv vady řízení vyplývají z obsahu správního spisu nebo napadeného rozhodnutí, soud k nim přihlídnout nemůže, pakliže mu nijak nebrání ve vypořádání žalobních bodů, neboť jinak by vykročil z mezí dispoziční zásady.

25. Správní orgán z chybějícího dokumentu Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) zjistil, že pro civilní obyvatelstvo panuje na územích ovládaných nevládními subjekty a podél kontaktní linie špatná bezpečnostní situace, tamní obyvatelé jsou omezováni na svých lidských právech a existují problémy s dostupností základních služeb, pitné vody a léků, avšak z uvedeného je patrné, že nepříznivá situace postihuje především osoby žijící v oblastech konfliktu. Zde soud podotýká, že pro žalobce není rozhodující situace na územích ovládaných nevládními subjekty a v oblasti linie dotyku, neboť bydliště matky žalobce je zhruba 200 km od těchto míst. Obecně lze říci, že zprávy o zemi původu jsou v řízení o udělení mezinárodní ochrany klíčové, ovšem v projednávaném případě je podstatná Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018. Zjištění z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jsou pak velmi obdobná (Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky zmiňuje navíc problematiku s dostupností základních služeb, pitné vody a léků v oblastech ovládaných nevládními subjekty a v okolí linie dotyku, toto se však nijak nedotýká žalobce). Bezpečnost oblasti Z., kde matka žalobce bydlí, tak byla dostatečně správním orgánem zjišťována z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018. Pokud by žalovaný nevycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, byl by závěr správního řízení stejný, neboť skutkovou podstatu prokazují dostatečně i jiné zdroje, a má tak oporu ve spise, a je možno správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek přezkoumat, není tedy důvodu správní rozhodnutí z tohoto důvodu rušit. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 152/2020 - 37 ze dne 19. 8. 2020: „*Skutkový stav, z něž vycházel žalovaný, tedy nemá oporu ve správním spise, což je obecně důvodem nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Pro posouzení, zda měl městský soud z úřední povinnosti reagovat na absenci podkladů ve spise, je tedy rozhodující, zda z nich sám musel vyjít při vypořádání žalobních námitek.*“
26. Obdobně pokud žalovaný vysvětloval v odůvodnění rozhodnutí (strana 4.) povahu Výnosu prezidenta Ukrajiny dne 26. 11. 2018 o vyhlášení válečného stavu, žalovaný pochybil, nebyla-li tato listina součástí spisu. K výnosu žalovaný uvedl, že již pozbyl planosti, jednalo se o dočasné administrativní opatření, které se netýkalo obyčejných lidí, život v dotčených oblastech probíhal bez vážnějších problémů, byly zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. Žalovaný však uzavřel, že se toto opatření dotýká nezletilého žadatele v současnosti již vůbec netýká. Tato vada taktéž nebyla namítána. Soud zde shledal, že správním orgánem zjištěný skutkový stav obстоjí i bez této listiny (při zvažování kritérií uvedených shora). Při posuzování soud vzal v úvahu podrobnost Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, která vychází z mnoha

zdrojů, a zejména skutečnost, že tento důkaz není v rozporu s tvrzeními žalobce (žalobce žádné konkrétní problémy v Záporoží vůbec netvrdil). V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Tuto povinnost žalovaný splnil, matka žalobce na upřesňující dotazy nebyla schopna uvést žádné podrobnosti k tvrzeným obecným obavám z války v sousední oblasti, z žádosti o mezinárodní ochranu ani z pohovoru nebylo zřejmé, s jakými problémy by se měl žalobce v Záporoží do budoucna potýkat.

27. Lze se ztotožnit i se závěry žalovaného, že k legalizaci pobytu v České republice je případně možné využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 ze dne 24. 2. 2005, ve kterém se uvádí: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
28. Soud shrnuje, že nenalezl významné deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. října 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce